

TVOJE OČI, MARIJA

Lojze Krakar

Sredi deklin in pijanih fantinov,
sredi na smrt zdolgočasene gneče,
v uri polnočni, ob uri spominov
kakor jetnik skoz rešetke iz ječe
gledam v te tvoje ugasle oči,
iščem v njih zvezdo, ki več ne gori.

Tvoje oči me skelijo, Marija,
tvoje oči me bolijo, Marija,
tvoje oči, ki ne sijejo več,
tvoje roké, ki ne grejejo več.

Tvoje oči so umrle, Marija.
Tvojih ogljenih oči, ki nekoga
nekoč so do smrti ožgale morda,
ni več ... in brez njih zdaj kot slepec uboga
beračiš v beznicah za košček srca.
Daj roko, Marija: poznal sem nekoga,
ki ljubil некоč je ženó, kot si ti,
ženó, ki odšla je, kot šla je že mnoga
in tiho nekje ugasnila v temi.

Daj roko, Marija: to roko ledeno
(in kakor na koncih oblito s krvjo),
to belo rokó, to rokó kakor njeno,
da mislil bom zanj na to drago ženó.
Da čutil bom zanj, ki poznal sem ga bežno
in ni ga že zdavnaj, kot drage več ni,
kako je človeku prijetno in nežno
ob roki tej beli, ko v roki leži.

A kaj bi s spomini, s spomini — cekini
na mrtvem otoku sred mrtvih ljudi!
V tej uri tu vsi smo bogati s spomini
in vsak se bogastva znebiti želi.
Saj tu v tej spoteni, nesmiselni gneči,

v zatohli tej uri ob bolnih lučeh
končajo se naše povesti o sreči,
povesti, Marija, o mrtvih očeh.

O mrtvih očeh, ki skelijo, Marija,
o mrtvih očeh, ki bolijo, Marija,
o mrtvih očeh, ki ne sijejo več,
o mrtvih rokah, ki ne grejejo več.

Midva sva, Marija, samotno drevo,
samotno drevo, ki zaprtih oči
si sanja pozimi pomladno nebo
in ptico, ki v vejah si gnezdo gradi.
Zato naj okoli te suhe cvetlice,
ti listi osuti, razsuti po tleh,
počakajo maj in počakajo ptice —
ah, z bilkami v kljunčkih in z nebom v očeh!

KOLODVORSKA RESTAVRACIJA

Lojze Krakar

Tukaj je zadnja postaja Ljubljane,
kadar prehodiš vsa pota noči,
tu srečaš v bratskem objemu pijane
cipe, poete in zgledne meščane,
tu kot v peklu ob tej uri so zbrane
duše zgubljenih ljudi.

Sredi med njimi kot angel se v belem
suče natakark zaspanih oči,
v kotu pri mizi z obrazom zbledelim
truden in zmučen pijanec čemi,
zraven se cipa gre s starcem debelim
srečno zaljubljenko ... lačnih oči
gleda jo mladi popotnik, željan
belih teh prsi — in vina pijan.

V kotu spi Čargo. Ob njem se prepira
družba poetov že od včeraj zvečer;
eden, naslonjen na mizo, študira,